

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w sprawie COMP/39.639 – Napędy optyczne, w zakresie w jakim dotyczy ona wnoszących odwołanie;
- uchylenie grzywny nałożonej na wnoszące odwołanie w tej decyzji lub obniżenie jej wysokości;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego;
- zarządzenie wszelkich stosowych środków wymaganych okolicznościami sprawy.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą cztery zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa przy badaniu części pierwszej, drugiej i trzeciej zarzutu pierwszego podniesionego w postępowaniu w pierwszej instancji, dotyczącego naruszenia istotnych wymogów proceduralnych i prawa do obrony.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa przy określeniu kryterium prawnego dla istnienia jednolitego i ciągłego naruszenia.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa do obrony i błędnego kryterium prawnego.

Zarzut czwarty dotyczy naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, braku odpowiedniego uzasadnienia w zakresie oddalenia pierwszej części zarzutu drugiego podniesionego w postępowaniu w pierwszej instancji (brak właściwości) oraz błędów w badaniu prawnym warunków dopuszczalności dowodów.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 11 lipca 2019 r. w sprawie T-582/15, Silver Plastics GmbH & Co. KG i Johannes Reifenhäuser Holding GmbH & Co. KG/Komisja Europejska, wniesione w dniu 20 września 2019 r. przez Silver Plastics GmbH & Co. KG i Johannes Reifenhäuser Holding GmbH & Co. KG

(Sprawa C-702/19 P)

(2019/C 383/62)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszące odwołanie:

Silver Plastics GmbH & Co. KG (przedstawiciele: adwokaci M. Wirtz i S. Möller)

Johannes Reifenhäuser Holding GmbH & Co. KG (przedstawiciel: adwokat C. Karbaum)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sporu Sądowi do ponownego rozpoznania;
2. ewentualnie, uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w odniesieniu do drugiej z wnoszących odwołanie oraz obniżenie wysokości grzywny nałożonej na pierwszą z wnoszących odwołanie;
3. ewentualnie, uchylenie zaskarżonego wyroku i obniżenie wysokości grzywny nałożonej solidarnie na wnoszące odwołanie;
4. obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego i postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

W zarzucie pierwszym wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył art. 6 ust. 3 TUE, art. 6 ust. 1 EKPC i art. 47 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z zasadą bezpośredniości.

Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd dopuścił się uchybienia proceduralnego, gdyż mimo ich wielokrotnych wniosków zaniechał on wezwania jako świadka i osobistego przesłuchania pana W., zasadniczego źródła złożonego przez konkurenta L. wniosku o złagodzenie sankcji, który to wniosek został uwzględniony na niekorzyść wnoszących odwołanie. Ponadto uznał on ogólnie za niewiarygodne przedłożone na piśmie przez wnoszące odwołanie oświadczenia pana W., które są sprzeczne z wnioskiem o złagodzenie sankcji, nie wysłuchawszy pana W. w tej kwestii. Zgodnie z zasadą bezpośredniości Sąd powinien był wezwać pana W. i przesłuchać go (bezpośrednio) osobiście w tym zakresie.

W zarzucie drugim wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo do konfrontacji ustanowione w art. 6 ust. 1 [w związku z ust. 3 lit. d)] EKPC.

Zdaniem wnoszących odwołanie, mimo że się o to wielokrotnie zwracały, Sąd odmówił przesłuchania w drodze konfrontacji pana W. jako istotnego źródła wniosku o złagodzenie sankcji, na który się wobec nich powołano. Dopuścił się on uchybienia proceduralnego, oceniając wiarygodność oświadczeń pana W. zawartych we wniosku o złagodzenie sankcji bez przyznania możliwości konfrontacji. Sąd oparł skazanie wnoszących odwołanie zasadniczo na podstawie tych oświadczeń, choć nie istniały uzasadnione powody, które by usprawiedliwiały ograniczenie prawa do konfrontacji.

W zarzucie trzecim wnoszące odwołanie powołują się na naruszenie zasady równości broni przewidzianej w art. 6 ust. 3 lit. d) EKPC.

Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd dopuścił się uchybienia proceduralnego, gdyż mimo ich wielokrotnych wniosków zaniechał przesłuchania pana W. jako świadka mogącego złożyć zeznania ociążające, chociaż w trakcie uprzedniego postępowania w sprawie grzywny Komisja spotkała się z panem W. jako zasadniczym źródłem wniosku o złagodzenie sankcji bez wiedzy wnoszących odwołanie i z ich wyłączeniem, i nie sporządziła protokołu. Także odmowa osobistego przesłuchania dalszych, wskazanych przez wnoszące odwołanie świadków mogących złożyć zeznania ociążające narusza ich zdaniem gwarantowaną im równość broni.

W zarzucie czwartym wnoszące odwołanie powołują się na naruszenie obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości w związku z art. 53 ust. 1 tego statutu, uzasadniając to tym, że nie jest im znane, (i) skąd Sąd wywiódł (pozytywnie) udział w rzekomo antykonkurencyjnych kontaktach, (ii) dlaczego ocenił on ociążające (pisemne) zeznania pana W. jako niewiarygodne oraz (iii) z jakich konkretnych powodów Sąd odmówił przyznania prawa do konfrontacji.

U podstaw zarzutu piątego leży domniemane naruszenie art. 23 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾, jako że Sąd przyjął w zbyt daleko idący sposób istnienie jednolitego i ciągłego naruszenia.

Zgodnie z ustaleniami Sądu wnoszące odwołanie nie uczestniczyły przez cały domniemany okres naruszenia w antykonkurencyjnych zachowaniach dotyczących wszystkich obszarów produktów. Tymczasem potwierdzone przez Sąd obliczenie grzywny opiera się na obrotach ze wszystkich obszarów produktów za cały przyjęty okres naruszenia.

W zarzucie szóstym wnoszące odwołanie twierdzą, że doszło do naruszenia art. 23 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1/2003.

Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd dopuścił się naruszenia prawa, wychodząc z założenia, że tworzą one jednostkę gospodarczą, i w związku z tym błędnie uwzględnił obroty pierwszej z wnoszących odwołanie w obliczeniu grzywny, mimo że wnoszące odwołanie wyjaśniły, dlaczego druga z wnoszących odwołanie nie wywierała decydującego wpływu na pierwszą z wnoszących odwołanie, obalając tym samym domniemanie istnienia jednostki gospodarczej zastosowane przez Sąd.

W zarzucie siódmym wnoszące odwołanie twierdzą, że obliczenie grzywny jest błędne w świetle art. 23 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 1/2003, ponieważ przy obliczaniu grzywny Sąd niesłusznie uwzględnił obroty dawnej spółki zależnej drugiej z wnoszących odwołanie. Kwota grzywny przekracza zatem przewidziany w prawie państwa wynoszący 10 % obrotu karanego przedsiębiorstwa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 11 lipca 2019 r. w sprawie T-522/15, CCPL i in./Komisja, wniesione w dniu 20 września 2019 r. przez Consorzio Cooperative di Produzione e Lavoro SC i in.

(Sprawa C-706/19 P)

(2019/C 383/63)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: CCPL - Consorzio Cooperative di Produzione e Lavoro SC, Coopbox group SpA, Coopbox Eastern s.r.o. (przedstawiciele: adwokaci S. Bariatti, E. Cucchiara, A. Cutrupi)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku w części określonej w niniejszym odwołaniu i w konsekwencji stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w odniesieniu do grzywien nałożonych na wnoszących odwołanie ze względu na naruszenie art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾ oraz zasad proporcjonalności i odpowiedzialności;